

бохча — иди-дойди, но защо пъкъ го е обвилъ и въ вестникъ? Тазъ магия пъкъ каква е? Да не би да има нѣщо скрито вжтре въ шапката? Той прегледа хастара, обърна кожата наоколо — имаше нагънати хартии, навърно бомбето е било голѣмо. Ако има пари, тукъ ще сж, каза си Татаръ-Христо. Трѣбва да се прегледатъ тия хартии една по една.

Тъкмо въ тая минута отзадъ по шосето задрънка каруца и толкозъ по-скоро дойде, колкото Татаръ-Христо бѣше по-залисанъ. Той се обърна: бѣше най-върлиятъ му врагъ, Консула. За да не разбере какво прави, Татаръ-Христо се обърна гърбомъ и както държеше бомбето въ едната си ржка, съ другата тъпчеше хартиитѣ въ джеба си. Все пакъ Консула го видѣ, обърна се веднажъ, дваждъ и триждъ, следъ туй шибна конетѣ и съ голѣмъ трѣсъкъ замина по шосето.

Татаръ-Христо извади хартиитѣ, разгъна ги и най-внимателно ги прегледа. Нищо нѣмаше. Пакъ се ядоса и пакъ поиска да удари бомбето въ земята, но бѣше пийналъ, и за да си отмъсти, загдето бѣше се излъгалъ, сне калпака си и нахлупи бомбето на главата си. Както си бѣше пълничекъ, червенъ, той знаеше какъ ще изглежда, позасмѣ се, и доволенъ, развеселенъ, седна въ каруцата си и тръгна.

Едвамъ сега той погледна напредъ и видѣ, че Консула бѣше се отбилъ отъ шосето и ка-